

ДА ЖИВЕЕ

9

СЕНТЕМВР

ПРОВЕРКА
2010

КНИГА ДЕСЕТА • 1947 г.

АЗ СЛУЖА

ОРГАН НА БЪЛГАРСКИ МЛАДЕНЧКИ ЧЕРВЕН КРЪСТ

Ударници-чернокръстци от българските бригади в Югославия, Чехословакия, Албания и от националната бригада „Георги Димитров“ в бодър деветосептемврийски марш.

Младежи-чернокръстци от София дефилират на празника на свободата.

9 СЕПТЕМВРИ

Денят 9 септември е героичен, боен празник на българския народ. 9 септември 1944 год. ще остане в нашата история велик ден, който затвори последната страница на монархо-фашисткото робство и откри нова ера в историята на нашия народ — ерата на действителната българска демокрация.

Безпримерен ще остане героизма на хилядите партизани, партизанки, политзатворници и концлагеристи, изгорелите или убити по участия и затвори народни синове и дъщери, които с примера си заразиха широките трудици се маси за борба срещу фашистката тирания и чужди окупанти.

Под ръководството на Отечествения фронт, по примера на активните действия на партизанските ни народоосвободителни войски и на надигналата се в стачка борба работническа класа от Перник, София, Пловдив, при непосредствената помощ на победоносните съветски войски—освободители—нашия народ се възбуди на всенародно антифашистко въстание на 9 септември 1944 г. и срина монархо-фашистката власт. Чрез народното въстание, каза другара Георги Дамитров, самата държавна власт бе изтръгната от ръцете на обидимите около двореца и дворцовата камарила спекулантски, хищнически и крупнокапиталистически групи, свързани за пъла си с германския империализъм, за да премине в ръцете на самия народ, на неговия Отечествен фронт, т. е. в ръцете на бойния съюз на работническата класа, селяните, занаятчиите и народната интелигенция. Нови хора, хора на народа застанаха начело на управлението. Повечето от тях бяха жестоко преследвани в миналото от бившите реакционни и фашистки режими. В затворите и концлагерите, в партизанските отряди или като неметални дейтели, понасяйки нео-

ликуема лишения и мъчения, те още повече закаляха своята воля, своя патриотизъм и своята решителност да се борят за благоденствието на народа и за разцвета на България*.

Само благодарение на 9 септември нашият народ се включи решително и реално в Отечествена война срещу фашистка Германия и с тоя си решителен и реален принос можа да спаси нашите градове и села от опожаряване, да си възвърне и спечели приятелството и дружбата с братските съветски, югославски и всички останали свободолюбиви народи. Без 9 септември и Отечествена война България щеше неизбежно да понесе като сателит на Германия ужасния разгром на последната, а вместо мирен договор, спокоен творчески възстановителен труд и национална независимост, ние щяхме да бъдем под тежка и позорна окупация, без суверенно правителство, при погледна национална независимост и изнемощяващи под тежестта на жестоки репресии.

Без 9 септември ние не бихме могли решително и справедливо да обезвредим, накажем и ликвидираме е фашистките престъпници, главорези и шовинисти и не бихме могли да осигурим за страната вътрешен мир, спокойствие и народо-стопанско творчество, не бихме могли да създадем условия за доверие на останалите демократични народи към нас.

Без 9 септември не биха били възможни нито републиката, нито аграрната ни реформа, нито законите за правата на жените, за свободното организиране на ОРПС, на ОЗПС и другите организации, за трудово-кооперативното стопанство, за разволя на кооперациите, за конфискуване незаконно натрупаните богатства, за правата на младежите, за физкултурата и пр.

Без 9 септември не би било възможно никакво народно строителство, нито стопански план, нито стремеж на електропроводи, на язовари, ж. в. линии, химически заводи и пр.

9 септември е жизнената гаранция за демократичното, волялно и културно преустройство на нашата народна република, гаранцията, че България ще се превърне в действителен фактор на мира и демокрацията на Балканите.

Великото дело на 9 септември не е без врагове. Противонародната предателска опозиция, обединила в своите редове всички остатъци на фашизма и реакцията у нас, бе най-злият враг на народните достижения, придобити с 9 септември. Само благодарение на Отечествения фронт тази зловеща агентура бе обезвредена и по този начин бе осигурено спокойното демократично развитие на нашия народ.

Червенокръвната младеж с особени чувства празнува 9 септември. Тя обещава, че е още по-голяма енергия ще заработи за делото на мира, за укрепване на нашата независимост и държавен суверенитет, за укрепване дружбата и приятелството между главняските свободолюбиви народи, за организиране народната ни младеж на борба срещу подпаднаците на нова война.

Да живее 9 септември — всенароден празник на свободата, демокрацията и мира.

Да живеят братските съветски народи — освободители от фашизма и назители на мира.

Да живее младата ни народна република и ръководителя и вдъхновителя на делото на 9 септември народния вожд — Георги Димитров.

аз служа

ПОЛОЖЕНИЕТО НА МЛАДЕЖТА В КОЛОНИИТЕ

О. Четкина

На заседанието на Съвета на световната федерация на демократичната младеж бе изслушан доклад на делегацията, посетила страните под британско владичество в юго-източна Азия — Индия, Бирма и Малайя. Делегацията е посетила също така и Индонезия. Делегацията разказа на Съвета за това, което е видяла в тия страни.

Работническата младеж е подхвърлена на безпощадна експлоатация. Делегацията е видяла в фабриките на Калкута, Бомбай, Мадрас и в другите градове на Индия юноши, които работят по 9—10 часа на ден за заплата, с която може да се купи само една паница ориз на ден. Няма никакви социални застраховки и охрана на труда. В кожарския завод в Калкута членовете на делегацията са видяли млади работници на 16—17 години, които са стояли боси до колена в пепелива вода за шавене на кожи. Работниците щавят кожите с ръце без ръкавици. Дори квалифицираните работници в най-добре организирените в техническо отношение предприятия, където заплатата е по-висока, често нямат възможност да си купят дрехи и носят само пояс.

Не е по-добре и положението на младите селяни. Като правило, земята в тия страни принадлежи на британските колонизатори или на местните земевладелци. Селяните обработват тая земя на изпоница, за половин реколта. И от тая половина селяните трябва да плащат и многобройните данъци, така че нищо не им остава. И едва събрали реколтата те са вече принудени да отидат

при земевладелеца и да му искат на заем ориз — за сметка на реколтата през следващата година.

На най-страшна експлоатация са подхвърлени в колониите децата. Английските империалисти и местните буржоа отдавна са разбрали доходността от детския труд и го използват в широки мащаби. Младешта на тези страни е лишена от канвата и да е възможност да се развие физически и духовно. Възрастето ѝ е мрачно и без перспективи. Младите общи работници в Индия и Малайя не могат да се надяват, че ще получат квалификация, защото в тия страни няма професионални училища. Младите селяни нямат нито най-малка възможност да се запознаят с агрономството или с опита на селско-стопанските работи в другите страни. Вратите на училищата са затворени за милионните маси деца на трудовия народ.

В Индия 90 процента от населението са неграмотни. В Малайя само 5 процента от децата учат в правителствените училища. В Бирма за цялата страна има само един университет, а в Малайя изобщо няма университети. Обучаването във всички училища на тия страни се води на английски език, което лишава много деца от възможността да ходят на училище. Подобен принцип на образование изхожда от интересите на колонизаторите, за които училището е необходимо само за подготовка на необходимите кадри чиновници за учрежденията, а не за просвещение на народа. Подготвил за младешта участва на колониални роби империализмът я лишава от всякакви демократични права. В Ин-

Жертва на глада в Ниша

дци само 10 процента от населението могат да гласуват. За да се ползват от активно изборително право в Малая, необходимо е задължително да знаят английски език, освен това да притежаваш големи имоти. От къде могат да ги вземат младите работници или селяни? В Малая английските власти измъкнаха от архивите един закон от 1909 година, според който всички организации трябва задължително да се регистрират и да се намират под контрола на полицията.

Калмет е роден в Ниша на 12.VIII.1863. След свършването на медицина постъпва на санитарна служба в френската флота и участва като лекар във военните експедиции в Китай, Кобан, Конго, Нова земя, островите St. Pierre и Miquelon.

В 1890 година бива пренесен на служба в колониалния санитарен корпус и поради подчертан интерес към бактериологията, бива командирован на работа в Пастъровския институт в Париж. Тук младият Калмет, благодарение на голямото си трудолюбие, успява да обрне върху себе си вниманието на великия Пастъров, става негов ученик и последовател за през целия си живот и продължител на великото му дело. Доверието, което е имал Пастъров в него личи от задачите, които му поставя на следната година, като го напраща да се бори с varioлната епидемия в Сайгон. Там младият бактериолог основава Пастъровски институт и работи в него до 1893, като през това време се занимавал по-специално с изучаването на varioлната ферментация на оризното нишесте под влиянието на ниски температури. Тогава той открива специалните ферменти Amyloplucase, на които той дава името на другия голем ученик на Пастъров Е. Ру. Откритието му бива веднага използвано в индустрията при сирнатите ферментации на нишестето. В Сайгон Калмет е работил също и върху въпросите по представянето и социалната хигиена на коферата, дезинфекцията и върху змийският отрови. В 1893 г. се връща в Париж, където работи върху завършването на заключените работи в Сайгон. В 1895 бива натоварен да уреди Пастъровски институт в Лил, който под негово ръководство и с неговите големи усилия

Делегацията разказа на Съвета за репресивните и полицейския режим, налаган от английските империалисти и от местните реакционери по отношение на младежта и нейните организации. Делегацията разказа също така, че никакви политически репресии не могат да спрат нарастващата политическа активност на тия страни. Младежта е огромна сила в национално освободителната борба.

Въпреки опитите на някои реакционни империалистични елементи да внесат разкол в нейните редове, младежта се бори за единство и вече е постигнала в това отношение големи успехи. Членовете на делегацията разказаха на Съвета за огромните надежди, които младежта на колониалните и зависимите страни възлага на помощта на световната федерация на демократичната младеж. Федерацията трябва правилно да разбере всички нужди на тая младеж и своевременно да ѝ помогне.

Това, което делегацията на СФДМ доложи на Съвета, изцяло отразява положението на младежта във всички колониални и зависимите страни.

В решенията, приети по въпроса за нуждите на колониалната младеж, Съветът изказва своя енергичен протест против системите на колониални режими, които доведоха тия страни до обединяване и бавно разпадане.

Алберт Калмет

става важен научен център за оригинални изследвания. В Лил Калмет довършва изследванията си върху змийските отрови и открива приготвянето на противозмийски серум, употребяван днес навсякъде.

През това време той разработва въпросите за биологичното прочистване на ключовите води и за разгръщането и по-голямата ефективност на социалната хигиена на туберкулозата. Той основава още тогава първия противотуберкулозен диспансер, който по-сетне за образец на тална профилактични заведения. Славата и авторитетът на Калмет, които той спечелва със своите ценни трудове, не престават да растат. В 1896 година той бива избран за член на държавния бактериологичен комитет, а в 1898 става титуляр професор по хигиена и бактериология. В 1899 г. го напращат да се бори с чумата в Порто, където били приложени на практика модерните придобивки в областта на серологията.

В 1900 г. е бил натоварен да организира в Алиър специална лаборатория за борба с епидемичните болести.

В 1904 той е вече член на Медицинската академия и член кореспондент на Академията на науките. Но научният път и възход на Калмет не спира тук. С упорит труд той продължава напрегнатата си научна дейност и лечели все нови и нови почитатели и сътрудници. След смъртта на Мечников — другият велик учен от Пастъровската епоха — който е авнал до 1919 г. поста поддиректор на Пастъровския институт в Париж, Калмет заслужено заема неговото място.

Мислята за обуздаване на една от най-разпространените и смъртоносни болести на човечеството — туберкулозата — е занимала неспирно Калмет. Туберкулозният бацил е бил отдавна открит от Роберт Кох, но въпросът за създаване имунитет спрямо него, върхви многобройните опити, оставал нерешени. Неу Калмет по-сетне останалите години от своя живот. Главният изслед, който Калмет предприел, е била да се намери начин да се попречи и спре развитието на туберкулозата чрез активна промяна на почвата за вирене на бацила — човешкия организъм. Това може да се постигне само с противотуберкулозна ваксинация. Трудът му в това направление се увенча към края на живота му с успех и става едно от най-великите дела на Пастъровската епоха. Това бв ваксината В. С. G., мива култур от туберкулозни бацили говеждия тип, отслабени посредством многобройни превесички върху социална среда.

В 1927 година той бива избран за член на Академията на науките. А в 1933 година смъртта го заваря поддиректор на Пастъровския институт в Париж.

Д-р К. Ненков

Павел Кохорт

Било тогава. . . Горял в морето запад,
вълни блестяли в замиращия ден.
Сив воал пълзял високо над земята,
над нейното уханье — прохладен и студен,
когато гърци с песни на каталански войни
отново заминавали на бой за чест и слава,
към страшна екзекуция, именно тогава,
отвеждали тринайсет малки барселонки.

Най-чудни летни дрехи, усмивка мълчалива
и всяка в къдършите с рубинена роза.
На показ ги водели по улиците криви
и целият град бил в плач, в изнемога,
и целият град бил в плач и в скръбен клик,
че стъпват тъй чудно, боже, като в танец.
В полето стояли бледи мароканци,
когато пръв стрелял черен войник.

И станало така, че точно в тази привечер,
кога звучали римите на каталански гърци,
разбил жестоко залпът от черните револвери
всичките тринайсет белички момиченца.

Испания мълчи. Със нежна мандолина
свирят певци само, отивайки към смърт.
Те от своята сянка треперят на земята,
те под земята не могат да мълвят.
Любимите, песни, море, кърпата бяла,
арената във слънце, подвижен пикадор,
под страшното насилие тишина покрила
и всички вкаменели в една дума: Отпор.

Испания мълчи. И в тази тишина ужасна
гореща съпротива диша от лицата:
да се избие хайката от фашисти и монаси,
затвори да се разбият, а за кръвта — разплата!
Когато в каталански край гърците говорят
и девойки носят цветя от мъка тежка,
за тринайсет алени рози да се спомня
и мълком да се свиват юмруци горещи.

Народи, без оръжие напразна е борбата!
Защо се колебаят мъжете ти в оръжие?
Нека не забравят убийството на розите!
Да се върви трябва! Искра се разплата!

От чешен: Катя Воденичарова

НА СВЕТОВНИЯ МЛАДЕЖКИ ФЕСТИВАЛ

Подготовката на българската младеж за фестивала в Прага почна твърде рано. Изпълването на участниците в делегацията стана по малко съвместен път. Из всяка страна се проведоха околнински и областни прогледы на художествена самодейност. Изпълнените прогледы участваха в национален проглед за художествена самодейност, който се състоя на 24 май 1947 г. в София. Националният проглед бе един от най-блескавите манифестации на българската демократична младеж. На националния проглед пролича с какви колективи, танцови групи и индивидуални изпълнители ние ще се представим на Световния младежки фестивал в Прага.

Първата група от българската делегация замина за чехословашката република на 18 юли. Осем изпълнители към делегацията бяха припадени и представители на масовите и политически младежки организации. От страна на Български младежки Червен кръст, по решение на Изпълнителния комитет на БМКЧ, заминаха председателът д-р Георги Ангелов и Алеско Големиков. По-доку предаваме някои впечатления от Световния младежки фестивал.

Прага ни посрещна приветливо. Въпреки ранния час между посрещачите бе и Вилиям, секретар на СФДМ. Бяхме настанени в Рузвелтовия студентски колеж, който два дни подслон на 1500 души студенти. Под покрива на тази голяма сграда се бе събрал екстрат от младежта в целия свят.

Нашата първа група броеше 90 души, от които 45 души танцова група. Стодач на групата бе др. Нинко Стефанов, секретар на ЦК на РМС.

Първото ни проявление бе пробното откриване фестивала, което стана в един от най-големите салони в Прага — „Соколовна“, побиращ 9,000 души. Тук българската танцова група завоюва първите си успехи. За пръв път тя показа своето изкуство пред наистина твърде разнообразен букет от националности.

В единия край на салона се бяха събрали не по-малко от 2000 души, между които можеха да се видят и ниските, винаги безупречно чвсанни китайци, внимателните и учтиви французи, русите и изящно облечени шведи, негри, индийци с пестроцветни като вратовръзки дрехи, италианци с техните продълговати и обичени с всички възможни дреболини шапки. Цялата тази пестроцветна младежка група бе единодушна в бурните си одобрения към нашите национални танци и хора.

Те бяха поразени от темперамента, неизчерпемата жизнерадост и невидания ритъм.

И другарите, които знаеха френски можеха да дочуят такива разговори:

- Кои са, които играят?
- Българи.

— А-а! Българи — Георги Димитров. Вълшебно.

Трябва човек да попадне в такава международна среда, сред толкова много националности от всички краища на земното кълбо, за да почувствува какъв голям капитал е за нашата родина пред целия свят любимият ни учител и вожд др. Георги Димитров.

Ние се срещнахме, или по-право те ни намериха, с бразилци, аржентинци, индийци, на които най-голямото желание бе да научат нещо за Георги Димитров, въпреки че познаваха отлично биографията му.

А дребиничкият индиец с валчесто лице и рядка коса, направи ми каза като завършек на своя разказ за мизерствуващата под владицството на английския капитал Индия:

— О, вие сте щастлива страна! Вие имате Георги Димитров.

През време на фестивала ние завързахме много приятелства, записахме си адреси, от които можеше да се състави цял телефонен указател и разбрахме с какъв интерес следят какво става в България. Политахме откровено:

— Ние сме малка страна, а толкова внимателно сте следили всичко у нас. Защо?

— Защото сте оня тип демокрация, от която ние можем само да се учим.

Може би тъкмо за това американската делегация поиска да се състои една конференция между българската и американската делегации. И действително

такава среща се състоя в Рузвелтовия колеж. Американците, около 20 души, се водеха от Едуард Умвърт, негр от южните щати на САЩ. От българска страна присъствува цялото ръководство на нашата представителна група начело с др. Нинко Стефанов.

Американците зададоха около 20 въпроси, на които отговори др. Нинко Стефанов. Сведения за отделните младежки организации в нашата страна дадоха представителите на тези организации в групата.

Особито интересни бяха отговорите на американската делегация на нашите въпроси. Например един от въпросите ни бе: „Смята ли американската делегация, след като е преминала през толкова страни, за да дойде на фестивала в Прага, че има в Европа „железна завеса“? На това младите американци просто се изсмяха.

— Ако има желязна завеса, зная водачът на делегацията, то тя е в Америка.

Танци на съветските народи в Прага

И допълни изказването си със сведения относно това, какви пречки са им били правени, за да не могат да отпътуват от Америка. Така са им били отнети билетите в пътническият параход, та трябвало е да пътуват с товарен параход, който преминал океана едва за две седмици.

Конференцията завърши с рязка сърдечност. Сложи се шастливо начало на близки връзки между българската младеж и американската младеж.

През време на фестивала имахме толкова много проявления от всякакъв род, че всъщност беше физически невъзможно един човек да ги проследи. Всяка вечер имаше по два и повече спектакъла едновременно в различни салони на Прага. Струваше ми се, обаче, като че България бе една от малкото страни, които излязоха в състезанията единствено с любители, така както беше и инструментията на международния комитет по фестивала. Повечето страни излязоха с изпълнители-професионалисти. Това, обаче, не ни попречи да вземем две втори и една трета награди. Първата седмица, ние взехме първо място по танци.

В общото класиране по танци ние останахме на трето място, а в състезанието на хоровете — второ място.

Спектаклите на съветския ансамбъл наистина бяха рязко тържество за Прага. Съветските хора на изкуството показаха на каква висота е културния уровень във великата страна на социализма.

По повод Световния младежки фестивал бе организирана голяма манифестация на световна младеж. Манифестацията започна от „Соколова“, мина през централния площад на града „Вавлашки намести“, през историческия „Карлов мост“, и завърши от другата страна на Валтава. Хиляди граждани поздравляваха сърдечно младежката от 67 страни, дошла тук да утвърди световното младежко демократично единство. Отначало твърде скромна, към 9 часа вечерта манифестацията нарастна неимоверно. Беше една от най-масовите манифестации, каквито са ставали в Прага.

Тържественото откриване на фестивала стана на Масариковия стадион. След масовите гимнастически игри на чехската младеж на огромния плац излязоха предста-

Конференция между българската и американската младежки делегации

вителни групи от всички народности. Бе дадено предимство на колониалните народи Индонезия, Виетнам, Индия, и народите още пъшкащи под ярема на фашизма — Испания, Гърция. Обаче най-възторженото посрещане бе към съветската делегация, която излезе на стадиона със своите красиви бели спортни облекла начело с две големи знамена с образите на Ленин и Сталин. Младежката на ЕПОН, гръцката младежка антифашистка организация, прояви особена активност. През цялото време тя пръскаше хвърчащи листчета с лозунги като „Ние няма да оставим никогато нашата земя да стане англо-американска колония“ или „Демократичната армия е железния юмрук на гръцкия народ“ и др. Освен това същите лозунги младежката на измечения гръцки народ скандираше със специални, характерни за гръцката младеж, книжни хунии.

Откриването на фестивала бе обявено от Гюи де Боасон, председател на СФДМ и от представител на Чехското правителство. Към 11.30 ч. вечерта се състоя футболна игра на електрическо осветление между един югославянский и един чехословашки тимове.

Още от първите дни от пристигането си в Прага представителите на Българския младежки Червен кръст направиха посещение на Чехословашкия Червен кръст. Зданието, в което се помещава Чехеният кръст, се намира в старата част на Прага, откъдето Валта-

ва. То е голяма сравнително твърде стара сграда. Тук българските делегати бяха посрещнати от инж. Бим, завеждащ международните връзки на Чехословашкия Червен кръст. Г. Сушанек, главен секретар на Чехословашкия младежки Червен кръст, отсъстваваше от града и бе невъзможно да се уреди среща между него и българската делегация. В приятелска беседа инж. Бим обясни, че поради училищната ваканция делегатите на Българския младежки Червен кръст, не знаят възможност да се запознаят с конкретната работа на Чехословашкия младежки Червен кръст сред учащата се младеж. С работата през лятото делегатите ще могат да се запознаят като направят посещение на най-близкото до Прага леговище за деца на Чехословашкия Червен кръст.

Такова посещение ние направихме на другия ден. Леговището отстои на 80 км. от Прага, което разстояние изминахме по отличните чехски шосета за около два часа. Да пътува човек из чехската земя е действително рядко удоволствие. Ние не видяхме никъде пустеющи места. Навсякъде е засадено и привлекателно се зеленее. Ливните са дълги и правилно отмерени. Личи си, че тук широко се използва машината. Често край прозореца на колата преминаваха хмелови засадения, извисили се на няколко метра височина.

Младенци от гръцката демократична младежка организация ЕПОН демонстрират свои национални танци

На 50 километър навлязохме в района на най-големия концентрационен лагер в Чехословакия през време на Германската окупация. Потресающо място! Тук германците са вършили ужасяващи зверства над 70.000 затворници. Само на една незначителна част от избитите са открити имената и днес техните гробове изпъхват едно грамадно пространство пред вратите на лагера. Може би ще имаме друг път възможност да споделим с читателите впечатленията си от този, създаден от зъл човешки ум, ад.

Летовището на Червения кръст е организирано в една от крайните къщи на селото Требнилице, малко село близо до германската граница. Началничката на летовището с готовност ни разведе из спалните помещения, трапезарията и стайте за занимания. Това бе едно отлично организирано и обзаведено с всичко необходимо летовище. Когато влязахме в една от спалните, началничката ни съобщи:

— В тази стая е спал Гьоте.

Стаята е пространна с балкон към двора.

Сега тук заварихме няколко руси пелавци, които се бяха вкопчили в здравя борба върху един от креватите. Останалите деца бяха във в красивия парк на летовището, всред който блещеше естествено езеро. Край езерото момиченцата играеха красиви национални чехски танци. Летовището разполага с широка баня, а която децата всяка сутрин се изкъпват и калват със студена вода. Летовниците тук в болшинството си са деца между 7 и 10 години. Разгледахме и отлично обзаведения с материали склад на летовището.

Тъй като летовището е повече почивна станция програмата на заниманията е сведена до минимум.

Летовището напуснахме въсно привечер, изпратени сърдечно от децата и ръководителите им. Обещахме да отнесем сърдечните поздравя на чехските червонокръстци до техните другари — българските червонокръстци.

От фестивала ние се върнахме с бодро чувство. В света е израстнала сред бурята на войната славна младеж, която ни на Йота не явява на брътвежите за „желязна завеса“ в Европа, а с дълбоко съчувствие и истинско възхищение гледа на непрекъснатия възход на новите демокрации в източната част на нашия континент. В колониалните страни расте младеж, която е готова с всички сили да се бори за своята независимост, обладана от светлата вяра в бъдещето, когато няма да има повече поробени и експлоатирани народи, защото лаконите и жестоки ръце на хищния империализъм ще бъдат пресечени от самата тази младеж. Ние истински се възхищавахме на гръцките, китайските, испанските и индонезийските младежи за тяхната непоколебима твърдост в борбата, която техните народи водят с фашистите и империалистите.

— Да, Славна младеж има сега в света.

Алеко Големанов

НАШИТЕ ЛАГЕРИ 1947.

ЕДНА ВЕЧЕР В ЛАГЕРА КРАЙ с. БАТАК

Евгений Узунов

Незнам дали на чистия планински въздух, или на чувството обхванало ме при вида на герончния Батак се дължеше това, но когато сляхох от омнибуса, не чувствавах никаква умора от дългото пътуване и реших незабавно да потегля към лагера.

От Батак нагоре няма рейс, нямах и търпение да чакам благоволенieto на някой случаен шофьор, затова се задоволих да питам за пътя и поех по шосето за Таш-боаз.

Упражнение по пренасане на носилка

Беше шест часът когато пристигнах на лагера.

Разположен на една полянка край шосето, той прави впечатление на някакъв военен стан, където са разположени най-малко два полка войници. На преден план са няколко големи, турноазни палатки. В зад тях се подават един ред осморки. Нагоре из гората се бележат множество единични безредно построени палатки. В най-долната част на лагера са кухните и столовата. Палатките имат вид на пчелни кошери, около които се шуре едно гъмжило от човешки фигурки.

Вековна борова гора е обхванала от всички страни това малко, но оживено селище и го е приютяла в своите зелени прегръдки. Ако не е големият шум на обитателите на палатките и апетитната миризма носеща се от кухнята, човек и от близо не би могъл да забележи лагера.

Отправлям се към тържествения вход. Посреща ме часовият — лагерничка с пушка на лявото рамо. Тя получава разрешение от началника на лагера да ме пустне и аз прекрочвам лагерната линия.

Щабът има кратко съвещание във връзка с приключването на лагера. Школяничките са завършили следобедните си занятия и сега вършат домашната си работа около и в палатките. Някои от тях се движат на групи и четат за утрешните изпити. Други са се натрупали по многобройните

чешми и приготвят съдовете си за вечеря. Една лагерничка се реше пред централния стеновник. . . Нали стеновникът е огледалото пред лагера. . .

Внезапно, рязък звук пронизва въздуха и отеква няколкократно в околните хълмове. Тръбачът свири „Чорба-каша“. — О, любим сигнал! — пее една малка, руса, златокъдра девойка.

В лагера настанва необикновено оживление. Следа втора тръба — сбор.

За миг всички лагернички са строени около знамето и побаталйонно, с песни потеглят към столовата.

Остават няколко дни до края на лагера и лагерничките са с повдигнат дух. Много от тях са си взели изпитите с отличие, други са спечелили съревнуването и сега не могат да удържат напора на силните чувства. Те пеят, непрекъснато пеят. Хранят се и пеят. Ръководителите и командирите са дали днес малко повече свобода на младежките лудоори.

Аз с възторг наблюдавах тяхната весела вечеря. Разбира се не само наблюдавах. . .

Храната в лагера е преизобилна. Много питателна, добре приготвена и в достатъчно количество.

След вечерята направих първата си обиколка. Пред всяка палатка има изработена хубава градинка. Написаните лозунги са бойки. Портретите на Малчика и Йорданка са майсторски изработени от цветни камъчета.

Макар и в последните дни на лагера, вътрешността на палатките е приветлива. Из тях се мъркат само по няколко лагернички, а другите къде са?

На единия край на поляната е лумнал огън. Там са лагерничките. Там е спасението. Защото иначе, какъвто студ хваща тука вечер, човек рискува да се разглоби от треперене. . .

Но там, край огъня е топло. И лагерничките пеят: ний младата сме гвардия. . .

Много дни са преминали на лагера така. Девойките са ставали сутрин, правили са сутринна гимнастика, огласяли са поляната със своите бойки песни. След закуската са започвали упорити, системни занимания. Техните командири и ръководители са ги запознавали с нашата история, нашите борби и постижения с нашето сто-

Пред стеновника на червено-кръстите в лагера

Общ изглед на лагера

панство. В кръжоците лагерничките са изучавали прогресивната наука и са си разяснявали новите политически събития. Девойките-червенокръстки са усвоявали санитарното дело, въпросите из нашата организация и са се готвили да станат достойни ръководители на младежите червенокръстци в нашата страна. Сега, всички те се радват на големите си успехи в тази насока.

Песните и веселието продължават до вечерна проверка. Тръбата свири „сбор“. Лагерничките са строени. След няколко делови слова на дежурния по лагер, тръбата свири „заря“. В пълно мълчание лагерничките поменават своите другари загинали на бойното поле или в родния балкан в бой срещу фашизма. Тържествените зауци на зарята отекват по тъмните хълми на Родопа.

След проверката, лагерничките са разпуснати и огънят отново пръщи под кревата им. Понасят се нови песни и шегки, но те постепенно замират, защото нощта отдавна е настъпила и е дошло време за сън.

Бавно, неохотно се прибират девойките по палатките си. Няма що, ще трябва да се спи. Оставам сам край огъня. Освен прашението на догаряща главня, нищо повече не се чува. Лагерът заспива. Само на горният край някъде, в една палатка тихичко се пее. „Пак софиянките...“ Командантът на лагера знае това и се отправя за там да [въдвори ред.

Лагерът е съвсем утихнал и в тишината леко се понася плачуща цигулка. Един момък от караула свири приспивната песен на лагера. Скоро и неговата цигулка замира.

Когато на другия ден напуснах лагера, беше ме обхванало особено чувство. Само след няколко дни тук ще бъде съвсем пусто. Няма да ги има белите палатки, вечер няма да се носи тихата песен на цигулката, а тях златна младеж ще се пръсне по всички кътища на родината, дето ще приложи в живота своите знания и сръчности, придобити тук, на лагера.

ЛАГЕРЪТ КРАЙ гр. ВАРНА

Колата лети със стремглава бързина по красивия път край брега на Черно море. В ушите ми непрекъснато звучи прекрасния пясък на вълните. Наоколо се носи мирис на водорасли. Намирам се в един от най-красивите кътове на родината.

Колата изведнаж прави завой в някаква гора и спира. Пред мен стои хубаво младо момче с пушка на рамо. Това е поста при входа на лагера ЕМОС и Български младежки Червен кръст в местността „Златните лясци“ на 18 км. от Варна.

Пристигам в района на лагера и първото нещо което ми прави впечатление е многобройността на лагерничките. Пред погледа ми се вижат стотици девойки, разпръснати по различни места и заети с най-разнообразни дейности. По голямата част от тях се занимават с физкултурни игри и от това вада заключение, че има час по физкултурна подготовка.

Между палатките царя ожилване. Взирам се в тях с желание да открия някоя червенокръстка. Разпитвам нетърпеливо и научавам, че червенокръстният батальон се намира в горния лагер. Придружена от една девойка се запътвам по стръмния път, от двете страни на който има гъста гора, а която по-горе е разположен лагерът. Палатките са наредени около плаща в форма на правоъгълник. Нашият батальон се намира в най-горния край.

Повече от червенокръстните палатки се намират под сянката на големи дървета. Пред всяка палатка са изработени релефно от пясък, камъни и миди, емблемата на Червения кръст и името на патрона на палатката. В палатката лагерничките спят на слава постлана върху земята, но това не им пречи да се чувствуват отлично. Тук там в палатките намирам по някоя болна лагерничка. Всички други са на занимания някъде по поляните над лагера.

В лазарета ми се усмихват приветливо две червенокръстки, на които днес е ред да дежурят тук. Те са така словоохотливи и бързат да ми разкажат последните новини от лагера. Животът тук, казват, е суров, но нищо. Това ги калва. Имат много занимания,

много за учение, та остава малко време за физкултурни игри.

Червенокръстният батальон успял да приготви и изнесъл лагерен огън, с който спечелил първенство. На тържеството присъствувал и министърът на информацията и изкуствата Димо Казасов; г. министърът останал във възторг от изнесената програма. Когато разглеждал лагера и достигнал до палатките на червенокръстния батальон, казал: „Ако има място в този лагер, където бих желал да остана, това са палатките на червенокръстните“.

Запътваме се нагоре по стръмния сенчест път. Недалеч пред нас се открива групата червено-

кръстки, внимателно заслушани а лекцията на лектора. Днес те ще полагат писмен изпит върху взетия материал.

Изпитът е придружен с много възгласа и благопожелаване. Но всичко минава благополучно. С края на изпита програмата микрофонът и подкана за вечеря. В широки редици стотици девойки от горния и долен лагер се отправят към трапезарията. Трапезарията се намира в една низина по средата на пътя между двата лагера. Всички се хранят прави, край дълги тесни маси, но тук дори компютът е така вкусен, когато се сипе в чиниите, а които си ял второто. Лагерничките не се за-

Лагерен огън

държат дълго в трапезарията. Стройват се за вечерна проверка. Всички батальони са строени в форма на правоъгълник около пилонна. Дежурният по лагер командва проверката, репортите, а избрана лагерничка сваля знамето при пълно мълчание. Следват няколко съобщения за проявления и провинения в лагера, разяна на мисли и дване нареждания по батальони и лагерничките биват разпуснати за свободни занимания.

Вече е съвсем тъмно. В палатките няма осветление, затова път всеки батальон си е направил лагерен огън. Събрани около него, девойките разменят впечатления от деня, шеги, закачки и веселите им гласове отекват в тъмнината. Постепенно уюрата от преминалия ден затваря кле-

Физкултурни занимания

пачите на унесените девойки и не след дълго всички заспиват приятен здрав сън в палатката си.

В целия лагер царя вече пълна тишина. Чува се само стъпките на патрула. В палатките девойките спят дълбоко, спокойно унесени.

Тъй лагерничките, събрани от всички кътища на нашата родина, ръководени от любимите си организации ЕМОС и Български младежки Червен кръст, си отпочиват и трупат знания, за да бъдат полезни със своя ентузиазъм и младежки сили на народната ни република, за да оправдаят доверието, което има любимият учител и вожд на българския народ др. Георги Димитров към нашата славна младеж.

Евгения Паничерска

Списание „Аз служа“ започва своята юбилейна 25 годишнина

Намаление на абонамента му

С настоящата книжка 10 списание „Аз служа“ пръврявя своята 24 годишнина. От новата 1947/48 учебна година списанието ще започне юбилейната си 25 годишнина.

В едно от последните си заседания В. У. ма БМЧК реши, въпреки поскъпяването на хартията, да намали от идущата учебна година абонамента на списанието от 300 на 250 лева, като за клоновете и тези, които заплащат 5 и повече абонати се прави 10% отстъпка. Следователно клоновете, окол. ръководства, областните у-ния и настоятелите ще отчитат към Върх. управление абонатите, като заплащат върху 225 ле. единия. По този начин „Аз служа“ става най-евтиното младежко списание.

С това намаление за клоновете, окол. ръководства и обл. у-ния възниква задължение да предприемат инициатива за увеличаване повече абонати за сп. „Аз служа“. Нека не остане червенокръстек, който да не бъде абонат на списанието през новата юбилейна 25 годишнина.

Издаването на списанието е малко осигурено.

От своя страна редакцията ще положи всички усилия, за да подобри списанието „Аз служа“ като запази сегашния му обем и размери. Също така редакцията отправя апел към всички червенокръстци да изпращат разкази, стихотворения, дописки, снимки, които ще бъдат поместени в списанието.

На работа за органа на нашата организация — сп. „Аз служа“!

БЪРЗА ПОМОЩ

Рис. П. ПЕТРОВ

КНИЖНИЦА

ШЕНКЕР & С-ИЕ БЪЛГАРСКО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО ЗА МЕЖДУНАРОДНИ ТРАНСПОРТИ

Генерално представителство на Съветското държавно черноморско параходство и на
Съветско-Ромънското дунавско параходно дружество Телеграфен адрес ШЕНКЕРКО

ЦЕНТРАЛА СОФИЯ, ул. „Леге № 4 — телеф. № № 2-19-68; 2-30-33 и 2-53-04.

СОБСТВЕНИ КЛОНОВЕ — АГЕНЦИИ: Варна—Бургас—Русе—Свищов—Лом—Пловдив
ул. „Крали Марко“ № 2 телеф. № 45-20

Отлично уредени служби за транспорт на вносни и износни стоки по Дунава, море и железница от всички страни на света за България и обратно.

СПЕЦИАЛНИ СЛУЖБИ:

Транспорт от и за С. С. С. Р.

Транзит от държавите на централна Европа, Ромъния и Югославия за Турция и Ливан.

Редини групови вагони от странство, от Български дунавски и черноморски пристанища за вътрешността на страната

СОБСТВЕНИ СКЛАДОВЕ — СОБСТВЕНИ КАМИОНИ — ТАРИФНА И РЕКЛАМАЦИОННА СЛУЖБА

Продажба на пасажерски билети за пътуване до всички пристанища по море и Дунава със съветски параходи. Справки и упътвания се дават безплатно от Централата.

ИЗЛЕЗЕ ОТ ПЕЧАТ НОВА БЪЛГАРСКА ЛИТЕРАТУРА

от Георги Константинов

От Паисий до Вазов, второ допълнено издание.

Пълна културна история на българското възраждане

Стр. 500 — Цена 300 лева.

ДОН КИХОТ ЛАМАНШКИ

от М. Сервантес

Превод на Дим. Подвързачев, V-о специално издание по случай 400 год.
от рождението на Сервантес. Стр. 500 — цена 200 лева.

И двете книги са издания на Хемус — А. Д.

Ул. Ген. Бирюзов 5 и Солун 2.

Пош. чек. с/ка 8702.

ЛИТОГРАФИЯ

БАЛКАН
ИВАН Ц. НАЙДЕНОВ

СОФИЯ

Бул. Г. Димитров, 94

(Близко до трамвайното депо)

Телефони 3-16-75

РЕПРОДУКЦИОННА ИНСТАЛАЦИЯ
ОФСЕТОВ ПЕЧАТ
ФОТО-ОФСЕТОВ ПЕЧАТ
ПЛОСЪК ПЕЧАТ
РЕЛЕФЕН ПЕЧАТ
ФОТО-ЛИТО
ТРИЦВЕТЕН РОЛЕМ ПЕЧАТ
ПАРАФИННА ИНСТАЛАЦИЯ
БОБИННА ИНСТАЛАЦИЯ
ИНСТАЛАЦИЯ ЗА ЛАКИРАНЕ И ДР

БЪЛГАРСКИ МЛАДЕНКИ ЧЕРВЕН КРЪСТ ДОСТАВЯ:

1. Млад юнак — здравеняк — здравни стихове и поеми за деца и юноши от Ас. Босев, цена 100 лв.
2. Момчето Мирко — пиеса в 3 действия от Д-р Н. Манолов.
3. Аз служа — детска пиеса в 1 картина от К. Воденичарова — 20 лв.
4. Как мързеливият Гого обикна водата много — пиеса в 1 картина от К. Воденичарова, цена 20 лв.
5. Марш на червенокръстците — 15 лв.
6. Кратък курс по майчинство и детство — 15 лв.
7. Тезиси за курсовете по първа и бърза помощ — безплатно.
8. Ръководство за санитарна подготовка на червенокръстеца — 180 лв.
9. Устав на Българския Младенки Червен Кръст — безплатно
10. Идејни насоки на БМЧК и мястото му сред другите младежки организации — доклад на д-р Г. Ангелов, председател на БМЧК, пред първата Национална конференция — безплатно.
11. Да бъдем чисти и здрави — 32 стр. двуцветен печат — 40 лв.

Под печат:

Трицветен блок—календар за 1938 год.

Книгите могат да се набавят от Б. М. Ч. К., бул. „Дондуков“ 63, чекова сметка 4.000 —

Червенокръстци до III прогимназиален клас,
запишете се за отличното детско списание

„З Д Р А В Е Ц“

Редактори: Трайко Симеонов, д-р Пелин Велков и Катя Воденичарова

По решение на Върховното управление на БМЧК поетото от Български младежки Червен кръст сп. „Детско здраве“ се преименува в сп. „Здравец“. Записалите се абонати за „Детско здраве“ продължават да бъдат абонати и на новото списание „Здравец“.

Адрес: бул. „Дондуков“, 63, тел. 2-66-18. Годишен абонамент 150 лв.

За повече от 5 абонати се прави обичайната отстъпка.

Суми внасяйте по пощеска чекова сметка 11.100

СЪДЪРЖАНИЕ

9 септември — уводна; Положението на колониалната младеж — О. Четкина; Алберт Калмет — д-р К. Ненков; Роза и кръв — стих. — Павел Кохорт; На световния младежки фестивал — Алеко Големанов; Една вечер в лагера край с. Батак — Евгени Узунов; Лагерът край гр. Варна — Евгени Паничарова; Хумор.

ТРОУАЕРКА
1938

Редактор АЛЕКО ГОЛЕМАНОВ — Уредник ЕМИЛ РОБОВ — Художник КАРАНДАШ

Фото-събудник Т. СЛАВЧЕВ

Адрес: Бул. Дондуков 63, тел. 2-66-18, чек. сметка 4000

Цялата цена се отплаща в печатилня „НИВА“, ул. Цар Симеон, 120